

STO DVACET LET ČASOPISU SPOLEČNOSTI PŘÁTEL STAROŽITNOSTÍ

KAREL SKLENÁŘ

Hundred and twenty years of the *Časopis Společnosti přátel starožitností* (Journal of the Czech Society of Friends of Antiquities)

Abstract: The article deals with the circumstances of founding, subsequent development and the most important characteristics of the *Časopis Společnosti přátel starožitností* (founded in 1893). It also describes and analyses the institutional and social-political context of the important milestones in the history of this periodical that belongs to the oldest scientific journals in Central Europe focused on history, linguistics and cultural history. The text also deals with the influence of important scientists who had in the past (for example as redactors) given shape to the journal. The final part of the study analyses the present state of the journal and sketches the possibilities of its further development.

Key words: Společnost přátel starožitností (Czech Society of Friends of Antiquities), scientific journal, scientific associations, history of publication activities, regional history and geography, historic preservation.

V dnešním spektru společenskovedních časopisů není mnoho titulů, které by dosahovaly takového věku a přitom si udržely kontinuitu, jakkoli ovlivněnou výkyvy přízně běžícího času. Přitom nejde o periodikum některé z institucí existenčně spjatých se státem (i když v určité době se jej pečlivý stát „ujal“, aby si zajistil nad ním kontrolu), nýbrž o časopis vděčící za svůj vznik a větší díl života dobrovolné iniciativě amatérů i profesionálů spojených láskou k minulosti země i národa, snahou shromážďovat zdroje jejího poznání, a tak budit zájem v širokých vrstvách národní společnosti. Představy a prostředky se od dob jeho vzniku vícekrát proměnily, cesta, kterou musel projít, byla pestrá a složitá,¹ ale idea trvá a zajišťuje budoucnost časopisu.

¹ O ní zatím pouze stručně Špét 1970; v rámci vývoje SPS také týž 1988 a tituly v pozn. 2.

U jeho kolébky stáli „někteří osvědčení archeologové a snaživí přátelé starožitností“, milovníci dějin a jejich památek, historické vlastivědy, archeologie a národopisu, kteří – motivováni tehdy především snahou zabránit obchodnickému výkupu a vývozu památek ze země – se 28. září 1888 sešli v pražské Umělecké besedě, aby založili korporaci původně pojímanou jako „archeologický spolek“, ovšem v širokém památkářském pojetí 19. století; proto jí také dali jméno „Společnost přátel starožitností českých v Praze“ (dále SPSPČ). Bylo to první významné a zakrátko nejpočetnější občanské sdružení zájemců o pravěké a historické památky v Čechách, nadlouho jediné s celozemskou působností, jež si dalo za úkol „prozkoumat Království české po stránce archeologické, topografické a etnografické, památky jak předhistorické, tak středověké před zkázou zachraňovati“ a zachráněné předávat muzeím, hlavně Národnímu.²

Na ustavující valné hromadě v prosinci 1888 ovládli pole archeologové spojení s Národním muzeem a jeho Archeologickým sborem: prvním starostou se stal Čeněk Ryzner, jeho náměstkem dr. Josef Ladislav Píč, jednatelem student práv Karel Václav Adámek. Odlišnou skupinu představovali mladí studenti a absolventi české univerzity, příznivci moderního myšlení svého učitele prof. Masaryka a jeho časopisu *Athenaeum* (zejména Lubor Niederle, Václav Tille, Čeněk Zíbrt). Tato skupina se v roce 1892 zmocnila vedení Společnosti, ale zakrátko sami opouštěli spolek, kde většina členů nesdílela jejich představy o reformě vědy, nýbrž chtěla pokračovat v nastoupeném kurzu pozitivistické vlastivědné práce dostupné i amatérům. Část modernistického křídla se potom načas seskupila kolem právě zakládaného Niederlova a Zíbrtova časopisu *Český lid*.

Ale i SPSPČ se od samého počátku zabývala myšlenkou založit vlastní odborný časopis. Dosud měly obory zde zastoupené vlastně jediný orgán – *Památky archeologické a místopisné*, vydávané Archeologickým sborem Národního muzea; bylo třeba vytvořit novou publikační možnost a jistou protiváhu.

Už na ustavující valné hromadě podal takový návrh lékař, archeolog a budoucí tvůrce moderní české antropologie Jindřich Matiegka; tehdy to byl ale návrh poněkud předčasný a zvítězila střízlivá skepse ohledně možností a schopností nového spolku, vedoucí k závěru vydávat zatím jen výroční zprávy a jako jistý kompromis (na návrh Adámkův) odbornější *Rozpravy*.³ Roku 1893 ale nový výbor obnovil snahu o časopis jako čtvrtletník podle vzoru časopisu olomouckého muzejního spolku; praktickým duchem

² Podrobné dějiny Společnosti psal Jiří Špět na pokračování do rozmnožovaných Zpráv SPS 1975–1978, nyní (2012) právě začíná reedice této práce v Časopise SPS. Stručný přehled podává Durdík 1996.

³ Jako předchůdkyně ČSPSPČ vyšly: První výroční zpráva Společnosti přátel starožitností českých v Praze za správní rok 1889, Praha 1890; Druhá zpráva Společnosti přátel starožitností českých v Praze. Vydána v květnu 1890; Druhá výroční zpráva Společnosti přátel starožitností českých v Praze za správní rok 1890. Praha 1890; Výroční zpráva Společnosti přátel starožitností českých v Praze za správní rok 1891. Praha 1892; Rozpravy Společnosti přátel starožitností českých v Praze. Praha 1892. Redaktor nikde neuveden, patrně K. V. Adámek.

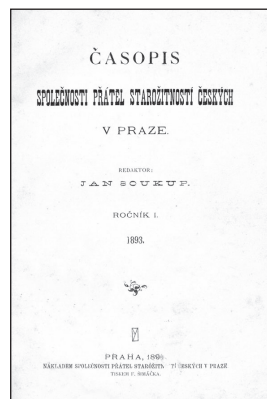
nové komise, zřízené v březnu, se stal knihkupecký účetní Antonín B. Černý, který získal pro tento plán významného nakladatele Františka Šimáčka. První číslo vyšlo v červenci 1893 za redakce kandidáta profesury a spoluzakladatele Společnosti Jana Soukupa pod střízlivým, ale dlouhým názvem *Časopis Společnosti přátel starožitností českých v Praze* (od počátku běžně užívanou zkratkou je ČSPSČ).

Obava, že časopis bude konkurentem „Památek“ a rozdělí beztak slabou odběratelskou základnu, se nesplnila. Časopis se ujal, prosperoval a v rukou lepších i horších redaktorů se postupně zvětšoval. V první fázi do první světové války šlo o časopis kolísající mezi pozitivistickou, faktografickou odborností a tradicionalistickou popularností, podobně jako *Český lid* po Niederlově odchodu z redakce. Na rozdíl od Zíbrtova *Českého lidu* však tento původní směr (daný prvním redaktorem, Zíbrtovým přítelem Soukupem) pozvolna překonával – také proto, že v protikladu k němu častěji střídal své redaktory. Soukupův časopis (ročníky I–IV, 1893–1896) byl zaměřen k popisným „starožitnickým“ pracím z kulturní historie, historické vlastivědy a národopisu a za soudobým *Českým lidem* významově zaostával.

Zřetelnou změnou prošel ČSPSČ za redakce významného představitele regionalismu a historické vlastivědy Josefa Vítězslava Šimáka (roč. V–XIV, 1897–1906). Pozdější první profesor tohoto oboru na pražské univerzitě našel kompromis mezi požadavky nadšených amatérů a odborného publika, zpestřil obsah časopisu a obracel jej uvedeným směrem s rostoucím důrazem na kvalitu. Ještě hlouběji do struktury i zaměření časopisu zasáhl jeho nástupce, mladý historik umění Zdeněk Wirth (XV–XVII, 1907–1909), jenž ovšem naopak omezoval tematický rozptyl obsahu a soustředil jej na dějiny umění, historii a ochranu památek. Jistý návrat k Šimákovu pojetí znamenal období redakce středoškolského profesora Ferdinanda Pakosty (XVIII–XXI, 1910–1914), jež bylo kvůli různým nesrovnalostem pocíťováno jako úpadek časopisu a Pakosta byl v podstatě dotlačen k rezignaci.

Významným momentem tohoto období je existence samostatné přílohy *Obzor praehistorický* (I–V, 1910–1914) jako orgánu nedávno (1907) nově vzniklého Praehistorického odboru SPSČ; redigoval ji amatérský archeolog Karel Prokop, poslední ročník (vyšlý za války opožděně 1915) lékař, biolog, antropolog a znalec starší doby kamenné Josef Florian Babor (Sklenář 1970).

Pakostu nahradil v obtížné válečné době opět kvalitní odborník – Karel Guth, pracovník Národního muzea a zakladatel historické (středověké) archeologie v Čechách (XXII–XXVI, 1914–1918); v čase vítězství Pekařova křídla v *Českém časopise historickém* poskytl Guth, ač sám pekařovec, v ČSPSČ prostor opačné straně (Václavu Novotnému a dalším).

V Guthově duchu krátce pokračoval Kamil Novotný (XXVII, 1919), tím ale éra kvalitní odborné úrovně ČSPSČ skončila. Redakce se ujal starý člen SPSPČ, knihkupec a nakladatel A. B. Černý, romantický nadšenec tradičního ražení, neváhající obětovat Společnosti a časopisu i vlastní prostředky, ovšem odborně nijak nekvalifikovaný. Toto období (XXVIII–část XXXIV, 1920–1926) při veškerém uznání Černého úsilí lze označit za návrat k původnímu pojetí a úrovni ČSPSČ. *Obzor praehistorický* už nebyl obnoven (stejně jako odbor), v roce 1922 byl název přenechán nedávno vzniklé Společnosti čsl. praehistoriků pro její nový časopis.

Změnu pro ČSPSČ přinesl nástup nového redaktora, středoškolského profesora Josefa Pelikána (část XXXIV–část LXIV, 1926–1956) z Pekařovy školy; jeho éra konečně přinesla stabilitu, trvala třicet let. Jako žák Šimákův Pelikán pochopitelně položil důraz na právě etablovanou a nově budovanou historickou vlastivědu (kterou si pak roku 1940 dal časopis přímo do podtitulu⁴) jako zastřešující vědecký obor, jenž zahrnul v obsahu časopisu archeologii a historii hlavně regionální, dějiny umění, národopis, archivnictví a pomocné historické vědy či ochranu památek. Pelikánovo období bylo ve znamení solidní faktografické práce, hromadění materiálu a jeho analýzy, jak to ostatně nejlépe odpovídalo složení a zaměření členstva SPSPČ (okruh autorů se ale postupně profesionalizoval).

V květnu 1941 bylo vydávání ČSPSČ jako mnoha jiných zastaveno, ale chybějící válečné ročníky byly po válce nahrazeny, takže mezera nevznikla. Objevilo se ovšem jiné nebezpečí: po válce časopis pokračoval v nezměněném předválečném duchu, který nemohl vyhovovat novým vůdcům vědy a kultury po roce 1948. Společnost sice (díky své potenciální funkci základny pro vlastivědnou práci) jako jedna z mála přežila zákon o dobrovolném sdružování občanů č. 68/1951 Sb., ale těžiště vlastivědy se pak přesunulo do regionů (muzea) a ovšem na novodobé dějiny zejména dělnického hnutí, takže Společnost se ocitla na okraji oficiálního zájmu. Časopis, setrvávající u spíše drobné pozitivistické práce, byl přes formální snahu přihlásit se k marxismu v roce 1956 tvrdě kriticky napaden z ideologického i odborného hlediska. V této ožehavé situaci Josef Pelikán zemřel a posledním redaktorem ve staré éře časopisu se stal historik Josef Klik (část LXIV–LXX, 1956–1962), se zkušenostmi z *Českého časopisu historického*; v roce 1956 byl také poprvé redaktovi přidán „redakční kruh“. S jeho spoluprací Klik dokázal časopis oživit, vymanit ze stereotypu daného příliš dlouhou dobou beze změn, aniž by změnil jeho hlavní směr. Ani to ale nebylo nic platné: Společnosti jakožto ideově neperspektivnímu

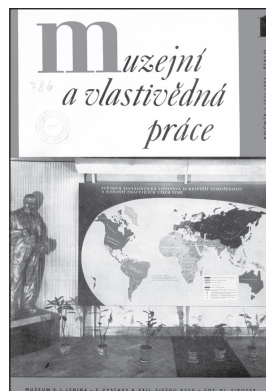
⁴ Název časopisu se několikrát v detailech měnil: původně Časopis Společnosti přátel starožitností českých v Praze, od sv. XXXV/1927 do XLV/1937 včetně „československých“, poté opět „českých“, od XLVI/1938 jen Časopis Společnosti přátel starožitností v Praze, od dalšího svazku už bez Prahy. Od sv. XXXIX/1931 měl podtitul *Orgán historické vlastivědy čs.*, od 46/1938 *Orgán historické vlastivědy české*, od XLVII/1939 *Ústřední orgán historické vlastivědy české*, od LXIV/1956 *Orgán historické vlastivědy české*.

tělesu bylo odebráno vydavatelské oprávnění a roku 1962, kdy ministerstvo školství zároveň zastavilo časopisu finanční subvenci, musel být časopis zastaven.⁵

Protože však šlo o tradiční titul s poměrně početnými odběrateli, nebylo vhodné zrušit jej vnějším zásahem bez náhrady (byť se skutečnost maskovala formulací, že „Společnost přestala Časopis vydávat“), a když roku 1963 začal vycházet jeho nástupce – pro řízení „jednotného“ muzejnictví, vlastivědy a kronikářství nově založená *Muzejní a vlastivědná práce* (MVP), bylo vyjednáno spojení ČSPS s tímto časopisem (pro který se původně navrhoval název Časopis pro československou vlastivědu). Šlo ovšem o partnerství značně nerovnovážné a podíl ČSPS se rychle ztenčil pouze na uvádění čísla ročníku jeho „pokračující řady“ v tiráži.

Formálně tedy časopis pokračoval, nyní ovšem plně ve službách „socialistické kulturní politiky“. Vydáváním byl pověřen Kabinet muzejní a vlastivědné práce při Národním muzeu (později Ústřední muzeologický kabinet NM), řízený a úkolovaný ministerstvem kultury, jehož (resp. „kulturní politiky“ KSČ) byl nástrojem a převodní pákou; redaktory byli ovšem ředitelé Kabinetu: Václav Pubal (roč. 1–21, 1963–1983) a Františka Hyndráková (22–27, 1984–1989). Tomu samozřejmě odpovídalo zaměření časopisu: zejména zpočátku přinášel „politické úvodníky“, ideové i praktické úřední směrnice pro muzejní práci, na druhé straně ale také systematické přehledy některých druhů muzejního materiálu a jejich terminologii, rozhledy po světovém (ovšemže především socialistickém) muzejnictví, zpravodajství o muzejních činnostech a bibliografii (Turková 1982; 1988). Po odeznění hlavní vlny „normalizace“ a při odfiltrování povinných částí byla MVP/ČSPS vcelku užitečným časopisem, v němž však nebyl ČSPS připomínán jinak než zkratkou v podnázvu.

Nutno připomenout, že SPSP – od války už jen Společnost přátel starožitností (SPS) se s tímto stavem nesmířila: v dočasně příznivějším ovzduší kolem roku 1968 se snažila v ediční spolupráci s Kabinetem muzejní a vlastivědné práce při NM (propojena s ním osobou Jiřího Špěta) nahradit ztracený časopis sborníkem *Acta regionalia*, jenž se snažil navázat na odbornou historickou i šimákovskou historickovlastivědnou tradici, ale nepřežil nástup normalizace.⁶ Společnosti pak zbyly jen souběžně započaté, už jen malotirážně tištěné či rozmnožené *Zprávy SPS*.⁷ Ty ale

⁵ O jeho obsahu informují rejstříky: Pelikán 1932; týž 1943–1945; celkově pak Špět 1971; obořový rejstřík archeologických a příbuzných příspěvků zpracoval Sklenář 2004.

⁶ Svazky označeny jen letopočtem: 1965 (Praha 1965, Roubíkův sborník), 1966–1967 (Praha 1968), 1968–1969 (Praha 1971), 1970–1971 (Praha 1972, Turkův sborník). Red.: 1965 J. Špět, ostatní F. Roubík – J. Špět. U prvních dvou svazků podtitul Sborník vlastivědných prací.

⁷ 1966–1967 (Praha 1968), 1968–1969 (Praha 1969), další už za jednotlivé roky až do roku 1978. Red. J. Špět.

rokem 1978 skončily, protože v rámci druhého kola likvidace spolků z normalizačního hlediska „neperspektivních“ se Společnost „sama dobrovolně rozpustila“.

Zlikvidovat její podstatu se však naštěstí nepodařilo: díky pochopení a podpoře vedení Muzea hl. m. Prahy (MHMP) se transformovala už na jaře 1980 do podoby Kruhu přátel Muzea hl. m. Prahy (KPMHMP) v tehdy přípustné podobě „zájmového aktivu dobrovolných spolupracovníků“, se stejným vedením (předseda R. Turek, jednatel T. Durdík). Tato jména už naznačují, že tak jako v počátcích SPSC, nyní se opět těžiště činnosti přesouvalo k archeologii, zejména středověké.

V době, kdy se už stará pouta uvolňovala, začal Klub v roce 1988 vydávat *Zprávy KPMHMP*: první svazek, ještě nečíslovaný, obsahoval historii SPS, druhý vyšel 1989 a třetí v roce 1990 už zase pod obnoveným názvem *Zprávy SPS* (tehdy ještě při MHMP).⁸ Od roku 1991 dodnes vydává obnovená Společnost pro své členy skromný *Informační bulletin SPS*, ale jejím hlavním orgánem se opět stal *Časopis*, ovšem už v odlišné formě.

Společnost přátel starožitností se samozřejmě hned po převratu probudila k novému, samostatnému životu. Nezapomněla ani na svůj časopis, jehož vyšel v předpřevratové kontinuitě MVP ještě jeden svazek (28/1990, red. Richard Suk), a přihlásila se o něj. Protože k převzetí jeho vydávání neměla dostatek prostředků

a Ministerstvo kultury ČSR podmiňovalo finanční subvenci další spoluprací s Národním muzeem, uzavřela Společnost roku 1991 s NM dohodu o svém podílu na redakci a tvorbě obsahu, v němž opět hájila především pozici historické vlastivědy a vlastivědné práce, ovšem na moderní odborné úrovni. Časopis dostal složený název *Muzejní a vlastivědná práce / Časopis Společnosti přátel starožitností* a od té doby uvádí dvojí rovnocenné číslování svazků, počínaje MVP 29 / ČSPS 99 v roce 1991. Svazek 30/100 (1992), jímž končila gesce Ústředního muzeologického kabinetu (tehdy už popřevratové Muzeologické informační a studijní středisko), redigoval ještě R. Suk, dále pak – už v čele redakční rady, spojující

obě strany dohody, jež nyní paralelně vystoupily na titulní stránce – stál jako redaktor svazků 31/101–33/103 (1993–1995) archeolog Václav Matoušek a potom na delší dobu (od sv. 34/104, 1996) numismatik Eduard Šimek, oba pracovníci Národního muzea; SPS zastupoval při vedení časopisu Tomáš Durdík.

⁸ Kromě toho vyšly v té době ještě 4 svazky Sborníku: 1/ Sborník Kruhu přátel Muzea hl. m. Prahy 1/1988 (Sto let Společnosti přátel starožitností); 2/ Sborník Společnosti přátel starožitností 1/1997 ! (= reedice /1/), 2/1991 (Turkův sborník), 3/1993 (Richterův sborník), 4/1996 (Libalův sborník). Red. T. Durdík.

Spolupráce skončila v polovině první dekády nového tisíciletí: v půli roku 2005 byl ze strany NM vystřídán E. Šimek mladými pracovníky – ročník dokončil Jiří Bareš, následující řídil Petr Kopal, sv. 45/115 (2007) přírodovědec Jiří Kvaček. Jestliže předchozí redakci byl vytýkán jakýsi nedostatek koncepčnosti, propagace apod., při tomto rychlém účelovém střídání se samozřejmě neuplatnila koncepce žádná. V roce 2007 se Národní muzeum v rámci úspor rozhodlo dohodu rozvázat a vydávání časopisu ukončit, resp. vydávat místo toho vlastní časopis *Muzeum*, věnovaný pouze muzeím a muzejnictví, s frekvencí dvou čísel ročně. Společnost přátel starožitností tedy opět po desítkách let převzala zcela do svých rukou časopis, který už kvůli více než stoleté tradici nemohl a nesměl zaniknout (zprvu se musela spolehnout na členské příspěvky, v jejichž rámci nyní opět členové časopis dostávají, jak tomu bylo do roku 1962). Od svazku 116/2008 nese tradiční název *Časopis Společnosti přátel starožitností* (podtitul *Recenzovaný časopis pro historickou vlastivědu a národní kulturní dědictví*), je vydáván výhradně Společností, nyní opět s finanční podporou Ministerstva kultury ČR. Vedoucím redaktorem se stal prof. Tomáš Durdík s dosavadní redakční radou a vedl jej až do září 2012, kdy náhle a nečekaně zemřel. Byl to právě on, kdo v poslední fázi vtiskl časopisu jeho charakter, a lze předpokládat, že časopis bude v tomto duchu pokračovat i nadále.

Svým zaměřením zaujímá časopis důležité místo ve spektru českých společenských a vědeckých periodik; důraz na odbornost recenzovaného obsahu zajišťuje jeho kvalitu, na druhé straně je časopis významným pojítkem obce vlastivědných pracovníků a milovníků obecné i regionální historie, která jistě přesahuje rámec členstva dnes znovu živé a neustále rostoucí Společnosti přátel starožitností.

Prosinec 2012

Literatura:

- Durdík, Tomáš: 1996 – Společnost přátel starožitností. *Zprávy Klubu Za starou Prahu* 2: 48–51.
- Pelikán, J.: 1932 – Přehled Časopisu Společnosti přátel starožitností čl. v Praze za rok 1892–1932. Příloha. *Časopis Společnosti přátel starožitností čl.* roč. XL.
- Pelikán, J.: 1943–1945 – Přehled Časopisu Společnosti přátel starožitností v Praze. Roč. XLI–L (1933–1942). *Časopis Společnosti přátel starožitností* LI–LIII: 303–316.
- Sklenář, Karel: 1970 – *Obzor prehistorický 1910–1950 – bibliografický rejstřík časopisu*. Zprávy Čs. společnosti archeologické při ČSAV – Supplementum 8, Praha.
- Sklenář, Karel: 2004 – *Časopis Společnosti přátel starožitností (Muzejní a vlastivědná práce) a další periodika Společnosti přátel starožitností 1889–2002*. Zprávy České archeologické společnosti – Supplementum 57, Praha.

- Špét, Jiří: 1970 – Z dějin Časopisu Společnosti přátel starožitností. *Zprávy Společnosti přátel starožitností* Q: 4–14.
- Špét, Jiří: 1971 – Rejstřík Časopisu společnosti přátel starožitností I–LXX (1893–1962). *Acta Regionalia 1968–1969*. Praha.
- Špét, Jiří: 1988 – Sto let od vzniku Společnosti přátel starožitností. *Muzejní a vlastivědná práce / Časopis Společnosti přátel starožitností* 26: 193–199.
- Turková, J.: 1982 – Rejstřík časopisu Muzejní a vlastivědná práce. *Muzejní a vlastivědná práce* 20 / *Časopis Společnosti přátel starožitností* 90: 221–255.
- Turková, J.: 1988 – Rejstřík časopisu Muzejní a vlastivědná práce. *Muzejní a vlastivědná práce* 26 / *Časopis Společnosti přátel starožitností* 96: 243–255.

Contact: PhDr. Karel Sklenář, DrSc., Vinohradská 34, 120 00 Praha 2.

Příloha

Redaktoři Časopisu Společnosti přátel starožitností

- Jan Soukup (roč. I–IV, 1893–1896)
- Josef V. Šimák (V–XIV, 1897–1906)
- Zdeněk Wirth (XV–XVII, 1907–1909)
- Ferdinand Pakosta (XVIII–XXI, 1910–část 1914)
- Karel Guth (XXI–XXVI, část 1914–1918)
- Kamil Novotný (XXVII, 1919)
- Antonín B. Černý (XXVIII–XXXIV, 1920–část 1926)
- Josef Pelikán (XXXIV–LXIII, část 1926–1955)
- Josef Pelikán a Josef Klik s redakčním kruhem (LXIV, 1956)
- Josef Klik s redakčním kruhem (LXV–LXX, 1956–1962)
- /in: Muzejní a vlastivědná práce /
- Václav Pubal (71–91, 1963–1983)
- Františka Hyndráková (92–97, 1984–1989)
- Richard Suk (98–100, 1990–1992)
- Muzejní a vlastivědná práce / Časopis Společnosti přátel starožitností
- Václav Matoušek (101–103, 1993–1995)
- Eduard Šimek (104–113, 1996–část 2005)
- Jiří Bareš (113, část 2005)
- Petr Kopal (114, 2006)
- Jiří Kvaček (115, 2007)
- Časopis Společnosti přátel starožitností
- Tomáš Durdík (116–120, 2008–část 2012)
- Vojtěch Kašpar (120–, část 2012–)